

bredet dem. Som Tegu paa, at han nyder Tillid, kan det ansøres, at Torsløse Sogneforstanderskab har antaget ham som officieus Læge — hvorvidt dette igrigt stemmer med den gjældende Lovgivning, skal jeg henstille til den ærede Justitsminister. Hr. Hanisch er ved Høiesteret bleven dømt for Dvafsalveri — saavidt jeg mindes — til 3 Maaneders Fængsel. Han er dernæst fornøylig ved Underretten dømt vistnok for 4de eller 5te Gang begaaet Dvafsalveri — jeg veed ikke, til hvor høi en Straf. Det forekommer mig, at der kunde være al Anledning til at søge at bringe Hr. Hanisch ind under § 6 i Forordningen af 5te September 1794, nemlig at meddele ham Tilladelse til at udøve Lægepraxis med Hensyn til saadanne Sygdomme, til hvis Behandling han i Gjerning har vist, at han har erhvervet sig særlig Kundskab, og jeg skal, skjøndt det ligger udenfor Interpellationen, henstille til den ærede Justitsminister, om han ikke, ifald et Andragende i den Retning skulde komme til at foreligge, vil tage det under næstste Overveielse, selv om det skulde hælde, at Amtmanden og Districtslægen — disse er det, som efter Forordningen af 5te September 1794 skulle erklære sig derover — ikke skjænkede det nogen varm anbefaling, idet Beboernes talrige og overeensstemmende Udtalelser i denne Henseende vel kunne æquivalere de Vidnesbyrd, som ellers gives af Embedsmændene. Jeg tager Anledning til denne Henstilling af det Andragende, som for Diebliffet foreligger Nigsdagen fra 700 Beboere.

Efterat jeg saaledes, som jeg troer, tilstrækkeligt har paaviist det Mangelfulde ved den bestaaende Tilstand, kan man med Føie fordrø af mig, at jeg idetmindste giver en Anthynding om den Retning, hvori Forandringen bør gaae. Man kan da efter min Mening gaae en af tre Veie. Man kan enten, som Tilfældet er i Preussen og flere andre thdske Stater, lade oplære Lægeassistenter, der navnlig paa Landet, hvor der er langt til den nærmeste Læge, kunne tage det første Stød af, indtil de rette og autoriserede Læger kunne komme tilstede. Herved vilde tillige forebygges, hvad der, efter hvad Erfaringen viser, ikke saa sjældent er Tilfældet, at der omkring paa Landet henligger

Syge uden Lægetilflyt. Man har i Thydsland 3 Slags Læger. For det Første de egentlige Doctorer. Dernæst Chirurger, som besatte sig med udvortes Tilfælde, og for det Tredie en Klasse, som jeg vil kalde Lægeassistenter, der omtrent svare til vore Barberer i Byerne. Jeg troer imidlertid, at en saadan Ordning ikke vil tilfredsstille den Trang, der er tilstede til en Reform i Lovgivningen, og jeg skal derfor ikke anbefale at gaae denne Veie. En anden Veie var, fuldstændigt at frigive Lægevirk-somheden. (Stemmer: Hør!) Ja, de Herrer sige Hør, og det er vel muligt, at der herfor kunde reise sig mange Stemmer rundt omkring i Landet. Men jeg vil dog ikke ubetinget tilraade uindskrænket Frihed i saa Henseende. Jeg er overbevist om, at Erfaringerne fra Nordamerika og tillige fra England ville, naar man bliver nærmere bekendt med dem, afstrække fra at indføre den fuldstændige, ubundne Frihed. Det er saaledes bekendt, at i to Stater i Nordamerika, nemlig i Virginien og Pensylvanien, er Lægevirk-somheden fuldstændigt fri; men dette har havt til Følge, at ingen examineret og vel oplært Læge har kunnet bestaae i disse Stater; Charlataner have aldeles fortrængt dem, og jeg frygter for, at det Samme vil ske her, dersom man indfører fuldstændig og ubegrænset Frihed. I England, hvor man hidtil i denne Henseende har havt ubetinget Frihed, er der i de senere Aar skeet en Bevægelse henimod at indføre, ikke Tvang, men nogle controllerende Forholdsregler. Engländerne holde, som bekendt, meget paa den personlige Frihed, og det har derfor hidtil ikke været muligt at sætte andre Bestemmelser igjennem end den, at Den, som udgiver sig for at være examineret Læge eller Doctor, uden at være det, skal straffes med en ikke ubetydelig Mulct. Denne Bestemmelse blev først sat igjennem i 1858, men man har, efter hvad der siges, allerede sporet gode Frugter deraf. Det er ikke min Mening, at man ikke skal indføre Frihed til at udøve Lægepraxis, men kun, at man ikke bør indføre en aldeles ucontrolleret Frihed i denne Henseende. I Norge s. Ex. foreligger der fra Stortinget en Beslutning om blot at hæve § 5 i Forordningen af 5te September 1794. Dette er